

II

Веднага дотърчѣха
Дѣца мятеженъ рой,
Удрѣте! искерсяхъ
И псето врѣхлетяхъ
Съсь камъне безъ брой.

И срѣдъ рѣката хладна
Нешастното скочи —
Отъ тази дружина жадна
За кръвъ и безпощадна
Да се отдалечи.

Но камънѣтъ жестоко
Прислѣдвахъ го пакъ,
И кучето високо
Съсь страхъ, съ молебна око
Ридайше, катъ челякъ.

„Въ главата! въвъ главата!“
Бѣ общия отвѣтъ,
И съ весель смѣхъ дѣцата
Му дупчахъ мѣсата
Съсь удари безъ четъ.

Тѣ имахъ надмоще,
Недаваха му срокъ,
Крѣсяхъ: „още! още!“
И гледахъ какъ то ще
Потъне въ бързий токъ.

III.

И азъ, мечтатель блѣденъ,
Присѣстствувахъ тогазъ
На тоя викъ побѣденъ.
На тоя стонъ послѣденъ.
И паднахъ въ мисли азъ:

Дѣтото е, о Боже,
Душа незлобна йощъ, —